

БОЖА ІСКРА

№ 3 (56) Березень 2017 року

ВИДАЄТЬСЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ БЛАЖЕННІШОГО ОНУФРІЯ,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

ІСУС ХРИСТОС У ПУСТЕЛІ І СПОКУШЕННЯ ЙОГО ДИЯВОЛОМ

Після хрещення Свого Господь Ісус Христос пішов у пустелю для того, щоб там, усамотившись, молитвою і постом приготуватися до виконання Своїї великої місії, для якої Він і прийшов на землю. Сорок днів і ночей Він був у дикій пустелі, зі звірами, не вживаючи ніякої їжі. Там до Христа приступив диявол і намагався підступними запитаннями і лестощами спокусити Його на гріх, як усяку людину. Диявол сказав зголоднілому Ісусові Христу: "Якщо Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це хлібами стало".

Спаситель же сказав йому у відповідь: "Написано: не хлібом єдиним житиме людина, але всяким словом, що виходить з уст Божих".

Тоді диявол узяв Ісуса Христа в Єрусалим, поставив Його на крилі храму і сказав: "Якщо Ти є Син Божий, кинься вниз (загрози бо для Тебе не існує), бо написано: "ангелам Своїм заповідь про Тебе, щоб оберігали Тебе, і на руки візьмуть Тебе, щоб не спіткнувся об камінь ногою Твоею!"

Але Ісус Христос сказав йому: "Написано також: не спокушай Господа Бога Твого", - тобто там, де це не потрібно, не вимагай і не чекай чудес".

Після цього диявол узяв Його на дуже високу гору і там, в одну мить, показав Йому всі царства світу, їх блиск і славу, і

сказав: "Це все Тобі дам, якщо, впавши, поклонишся мені".

Ісус Христос сказав йому: "Відійди від Мене, сатано; бо написано: Господу Богу твоєму поклоняйся і Йому єдиному служи".

Тоді посоромлений диявол відступив від Ісуса Христа, і одразу ж ангели Божі з'явилися і стали служити Христові.

Так Спаситель, перемігши спокуси від диявола, показав цим, що Він прийшов визволити людей від влади диявола, без жодних поступок злу.

За прикладом Христового посту, православною Церквою встановлено 40-денний піст (св. чотирнадцятиці), який називається Великим і почи-

нається за сім тижнів до свята Пасхи - світлого Христового Воскресіння (Великодня), а також встановлено й інші пости. Піст допомагає людині

очистити себе від зла - від гріховних схильностей, допомагає більше пам'ятати про Бога і бути ближче до Нього. Амінь.

ЄЛЕОСВЯЧЕННЯ

Це Таїнство інакше називається соборуванням і звершується над хворими для зцілення їх від немочей душевних і тілесних. Для здійснення його збирається семеро священників, хоча в разі потреби звершувати його може й один священник. У посудині з пшеницею ставлять невелику скляночку з єлеем, як знак милості Божої, а до єлею додається червоне вино, як наслідування "милосердного самарянина" і на спомин за пролиту на

хресті кров Христову; навколо ж єлея ставлять у пшеницю запалені воскові свічки і між ними сім паличок, обгорнутих з одного кінця ватою, які служать для семиразового помазання хворого. Всім присутнім роздаються запалені свічки. Після молитви за освячення єлею і за те, щоб він, за благодаттю Божою, послужив хворому на зцілення немочей душевних і тілесних, читаються сім вибраних місць з книг апостольських і сім євангельських оповідей.

Після прочитання кожного Євангелія священник хрестовидно помазує у хворого чоло, щоки, груди, руки, промовляючи в той же час молитву до Господа, щоб Він як лікар душ і тіл зцілив Свого хворого раба від тілесної і душевної немочі. Після сьомого помазання священник розкриває Євангеліє і, тримаючи його письменами вниз, покладає - немов цілющу руку Самого Спасителя, - на голову хворого і при цьому молить Господа про відпущення всіх його гріхів. Потім хворий цілує Євангеліє і хрест, і цим закінчується звершення Таїнства єлеосвячення. Амінь.

Ікона «Святий благовірний князь Ярослав Мудрий»

**5 березня
(20 лютого
за старим стилем)**

Святий князь Ярослав Мудрий народився в 978 р. і був сином святого рівноапостольного великого князя Володимира і Рогнеди. Близько 1010 р. він заснував місто Ярославль і заклав тут перший храм на честь святого Ілії Пророка. Ярослав склав зведення законів Київської Русі - "Російську правду", яка доповнена його синами і онуком Володимиром Мономахом, стала правовою основою життя руського народу.

Стрижнем внутрішньої діяльності князя було сприяння поширенню християнства на Русі, розвитку необхідної для цієї мети просвіти і підготовки священнослужителів з місцевого населення. При Ярославі приїхали на Русь з Візантії церковні співаки, що навчили осмогласному співу. Літописець Нестор відмітив, що при Ярославі християнська віра стала "плодитися і розширюватися, і чорноризці стали множитися, і монастирі з'являтися".

У 1051 році князь велів поставити митрополитом святителя Іларіона, першого архіпастиря Київської митрополії родом з Русі.

Збираючи всюди книгописців і перекладачів, князь помножив кількість книг на Русі і поступово ввів їх в повсюдне вживання. Усі ці рукописи Ярослав передав у бібліотеку Софійського собору у Києві для загального користування. Для поширення грамоти

Ікона «Святой благоверный князь ЯРОСЛАВ Мудрый»

Ярослав велів духовенству навчати дітей.

Вшанування князя як місцевопошановуваного подвижника благочестя почалося відразу після його смерті (1054 р.).

Ікона на цій сторінці - творіння сучасної ярославської іконописної майстерні "Софія". Роботи майстрів "Софії" - це не лише мальовнича агіографія, але і справжній підручник історії, передусім історії Русі і руських святих, особливо святих воїнів, благовірних князів. Події і чудеса з життя Олега Брянського, Ігоря Чернігівського, Олександра Невського, Феодора Ушакова зображені в усій повноті і різноманітності. Так, князь Ярослав уперше отримав свою іконографію багато в чому завдяки ярославським живописцям.

Клейма на іконах майстерні не обов'язково розташовані в квадратах строго по периметру. На іконі князя фрагменти життя вписані в сюжетний простір образу. Лівий епізод ілюструє боротьбу Ярослава з ведмедицею, випущеною язичниками під час хрещення Волги в 1011 році, правий символізує закладку церков і церковну діяльність князя.

Святий князь Ярослав Мудрий вважається небесним покровителем державних мужів, юристів, суддів, прокурорів, храмобудівників, бібліотекарів, науковців, учителів і студентів.

МОЛИТВА ПЕРЕД ІКОНОЮ

О святой благоверный великий княже Ярославе, всех с любовию чтущих тя благодатный заступниче и покровителю! Вознеси сие малое моление недостойных раб твоих Владыце Христу, да утвердит во Святей Своей Церкви живой дух Православных веры, любви, благочестия, в добрых делах преуспеяние; да дарует пастырям ревность попечения о спасении людей, яко неверущия просветити, заблудшия наставить и отпадшия обратити; изряднее же, да вся чада Церкви Православныя чисты сохранит от мирских искушений, суемудрия, суеверий и наваждений вражиих. Ей, угодниче Божий, не презри нас, молящихся тебе, но помози нам скорым предстательством твоим, да всяких бед, напастей и скорбей в сей жизни временной избежавше, кончину непостыдну обретем и, тако благоугодно на земли поживше, жизни райския на небеси сподобимся, идеже вкупе с тобою прославим человеколюбие и щедроты в Троице славимаго Бога, Отца и Сына и Святаго Духа, во веки веков. Аминь.

Ікона «Свята преподобна Фотинія Палестинська і свята мучениця Фотинія Самаряннина»

26 лютого
(13 лютого
за старим стилем),
2 квітня
(20 березня
за старим стилем)

Мучениця Фотинія була тій самарянкою, яку зустрів Ісус Христос у колодязя Іакова. Апостол Іоанн оповідає, що вона була дуже здивована проханням Христа про допомогу, адже іудеї і самаряни (переселенці з Месопотамії) жили в холодній ворожнечі. Фотинія зрозуміла Його слова про джерело вічного життя - християнську віру - і відразу визнала в Нім пророка. Вона повернулася в місто Самарію і розповіла усім про прихід Спасителя. Після цього вирушила в Карфаген (Північна Африка) для проповіді християнства.

Незважаючи на переслідування язичників, вона робила це відкрито, не боязливо і самовіддано.

Коли апостоли Павло і Петро були убиті, уві сні їй явився Ісус і повелів відправитися в Рим, до імператора Нерона, щоб продовжити духовний шлях попередників. У палаці Нерона Фотинія з сестрами була схоплена язичниками. Її кували, але не добилися зречення віри, потім кинули в колодязь.

Молитви до Фотинії допомагають тим, що потребують і сумніваються у своїй вірі, усім стражденим, зціляють від лихоманки, важких хвороб шкіри, опорно-рухового апарату. Її образ

Ікона «Святая преподобная ФОТИНИЯ Палестинская и святая мученица ФОТИНИЯ Самарянина»

нагадує, що треба творити добро і вірувати усією душею, упереч усім випробуванням.

Тропар преподобній Фотинії (Світлані) Палестинській

В тебе, мати, известно спасеся еже по образу: приимши бо крест, последовала еси Христу, и деючи учила еси презирати убо плоть: преходит бо, прилежати же о души, вещи безсмертней. Темже и со Ангелы срадуется, преподобная мати Светлане, дух твой.

Інша Фотинія, преподобна (V століття), була родом з Кесарії, тому отримала приставку Палестинська. Під час шторму корабель, на якому вона пливла з іншими пасажирами, потерпів крах. Учепившись за дошку, Фотинія єдина врятувалася і виплила на острів, де в молитвах і посту перебував блаженний Мартиніян. Він обернув жінку в християнську віру, а сам покинув острів. Три рази на рік на острів прибував корабель і привозив продукти. Фотинія залишилася жити на скелі і продовжила подвижництво Мартиніяна.

Шість років вона перебувала в посту і молитві, а після померла і була похована в рідній Кесарії.

Свята Фотинія допомагає людям набуті віри, поправити душевне і фізичне здоров'я, а також протегує мореплавцям.

МОЛИТВА СЯТИЙ МУЧЕНИЦІ ФОТИНІЇ САМАРЯНИНІ

О святая мученица Фотино! Безмерно любовью ко Христу окрыляема, мужество, терпение и силу велию с находящимися с тобою сестрами, сыновьями и просвещенными тобою явила еси. Евангелие Христово с дерзновением проповедала, и явися тебе и всем, с тобою бывшим, Христос, и всех на предстоящая муки укрепил и утешил. В Рим пришедши и безбоязненно Христа исповедавши, в темницу заключена быша, и многия муки претерпеша, в колодезь брошена, душу свою Господу предала еси.

Услыши нас, святая Фотино, духовною красотою воссиявшая и людей непрестанно и неумолкаемо, в темнице и в городах, вере во Христа поучавшая. Внемли нам, взирая на нас грешных, и благодатию Христовою исцели болящих лихорадкою, да не окропит их дождь греховный, но в здравии душевном и телесном жизнь свою неослабно в добрых делах проведут и прославят Владыку всех, Отца щедрот, Бога Милостиваго, во все века. Аминь.

ПРО ПОХОВАННЯ ПОМЕРЛИХ

Після смерті християнина тіло його обмивають, одягають у чистий, якщо можливо, новий одяг і загортають у біле покривало на знак того, що померлий при своєму хрещенні дав обіцянку провадити життя в чистоті і святості, або одягають в одяг за званням померлого, вказуючи цим, що він іде до Господа Бога, щоб скласти звіт про виконання своїх обов'язків. На чолі померлого кладеться вінчик із зображенням Христа, Богоматері та Іоанна Предтечі з написом "Святий Боже..." на знак того, що померлий, як християнин, вів на землі боротьбу за правду Божу і вмер з надією заступництвом Божої Матері та Іоанна Предтечі отримати вінець на небесах. У руки його вкладається хрест чи якась іконка на знак віри померлого у Христа, Божу Матір і святих угодників Божих. Тіло померлого кладеться у домовину і наполовину вкривається священним покривом на знак того, що померлий перебував під покривом православної Церкви. Труну зазвичай ставлять посередині кімнати перед домашніми іконами (в передньому кутку), повертаючи лице померлого до виходу. Навколо гробу запалюють свічки на знак того, що померлий перейшов у область світла - в краще загробне життя. Потім біля гробу починається читання Псалтиря, з додаванням молитов за упокоєння померлого, і служать панахиди (до поховання належить особливе чинопослідування за вихід душі, поміщене у кінці Псалтиря). Псалми читаються заради вітшення тих, хто сумує за померлим.

Панахидами називаються короткі служби, які складаються з молитов про відпущення гріхів спочилого і спокій його у Царстві Небесному. Під час панахиди родичі і знайомі померлого стоять із запаленими свічками на знак того, що і вони вірять у світле майбутнє життя; у кінці панахиди (коли читається молитва Господня) свічки ці гасяться на знак

того, що земне життя наше, як палаюча свічка, мусить згаснути, найчастіше не догорівши до кінця, який ми для себе передбачаємо.

До поховання тіло для відспівування переноситься у храм; перед винесенням проводиться коротка заупокійна служба (літія), а під час перенесення співають "Святий Боже..."

У храмі труну з тілом померлого ставлять посередині церкви обличчям до вітаря і на чотирьох сторонах гробу запалюють світильники. Служба відспівування складається з піснеспівів, у яких коротко зображується уся доля людини: за переступ заповіді вона знову повертається у землю, з якої взята; але, незважаючи на безліч гріхів, людина не перестає бути "образом слави Божої", створеним за образом і подобою Божою, а тому Свята Церква молить Владику й Господа, з Його невимовної милості, простити (відпустити) спочилому гріхи і сподобити його Царства Небесного. Після читання Апостола та Євангелія, в яких говориться про майбутнє воскресіння мертвих, священник читає відпуску молитву. Цією молитвою відпускаються заборони і гріхи, які були на померлому, в яких він покався і які при покайні він не міг згадати, і померлий у спокої відпускається у загробне життя; текст цієї молитви кладеться в руки померлого. Потім рідні та знайомі востаннє цілують його, прощаються з ним, після чого тіло померлого закривається і священник посипає його хрестоподібно землею, промовляючи: "Господня земля, і все, що наповнює її, вселенна, і всі, що живуть у ній". Гріб закривають віком (кришкою) і співають "Вічная пам'ять".

Після відспівування гріб з тілом померлого переносять на кладовище й опускають у могилу, лицем на схід; при цьому звершується коротка заупокійна літія.

На могилі християнина ставиться святий хрест як символ перемоги Христової над смертю і пеклом, як величне і багатолістяне дерево, в холодку якого спочиває християнин, як подорожній після тривалих мандрів.

Маючи істинну віру у безсмертя людської душі, загальне майбутнє воскресіння померлих, Страшний Суд Христов і останню відплату кожному за його ділами, Свята православна Церква не залишає своїх померлих чад без молитви, особливо у перші дні після їхньої смерті та в дні загального поминання спочилих. Вона молиться за них на третій, дев'ятий і сороковий дні після їхньої смерті.

На третій день після смерті спочилого Свята Церква, поминючи триденне Воскресіння Ісуса Христа, молить Його воскресити померлого для блаженного майбутнього життя.

На дев'ятий день Свята Церква молить Господа, щоб Він зачислив померлого до собору угодників Божих, розділених, як і ангели, на дев'ять чинів.

На сороковий день звершується молитва, щоб Ісус Христос, вознісшись на небо, возніс у небесні оселі і спочилого.

Іноді поминання померлого, за ревністю і вірою його рідних, здійснюється щоденно, протягом усіх сорока днів, із служінням заупокійної літургії та панахиди; це поминання називається сорокоутом.

Нарешті, в роковини смерті померлого моляться за нього близькі йому рідні й вірні друзі, висловлюючи цим віру, що день смерті людини не є днем знищення, а нового народження для вічного життя; день переходу безсмертної душі людської в інші умови життя, де вже немає місця земним хворобам, печалям і смутку. Амінь.

Просимо читачів газети помолитись про здоров'я рабів Божих Юлії, Марини, Сергія, Олени, Арсенія, Ангеліни, Ксенії, Анатолія, Віктора, Людмили, Вікторії, Ольги, Миколая, благодійників Едуарда і Тетяни.

БОЖА ІСКРА
ПРАВОСЛАВНЕ ВИДАННЯ СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКОЇ ЦЕРКВИ
Газета видається з квітня 2003 року.

РЕДАКТОР - протоієрей Володимир (СОШИН).
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 27321, Кіровоградська обл.,
 Олександрівський район, с. Бірки,
 Свято-Миколаївська церква.

ТЕЛЕФОН РЕДАКЦІЇ: (067)49-30-955.

E-mail: bozhaiskra@yandex.ru. **Наш сайт:** <http://bozha-iskra.at.ua>

Свідоцтво про реєстрацію КГ № 0317-У
 від 25.03.2003 року.

Видання розповсюджується безкоштовно.

Газету видруковано в друкарні РВО
 «Олександрівщина» (смт Олександрівка).

Зам. . Тираж - 500 прим.

Редакція уклінно просить читачів з повагою ставитися до православної газети і не використовувати її у господарських цілях. Читайте нашу газету і давайте читати іншим!